

Gülsem mi Ağlasam mı

– BENGÜL.A. · 23 Temmuz 2020

Yaklaşık yarım saattir, her açıdan kendisini süze süze bitiremedi ayna karşısında. Memnun muydu yoksa şikayetçi miydi gördüklerinden bir türlü karar veremedi. Beyaz bir kazak üstünde, altında ise gençler arasında moda olan yüksek belli kotlardan biri vardı. Doğala yakın sadelikteki saçları ve makyajı da büründüğü rahat havayı destekliyordu. Ayağına geçirdiği gençliğini alıp dışarıya çıkacakken, telefonu çaldı. Açılması mecburi olan, eğer açılmazsa sürekli rahatsız edecek cinsten bir aramaydı.

-Efendim Ahmet? Hayırdır sabah sabah? Rüyada mı gördün beni?

-Sevinç! Halam vefat etti.

-Nee! Hahahayyy.

Dur durak bilmiyordu kahkahaları ve ara sıra özür dilemeleri kesik kesik. Ne dediği de anlaşılmayacak şekilde kelimeler kahkahaları arasında, kekeme bir çocuğun konuşması gibi boğulup gidiyordu. Adam bu haline pek de tepki göstermedi.

-Geleceksin değil mi? Severdi halam seni biliyorsun.

-Hiç de sevmezdi.

-Neyse. Zaten senin gibi birinin cenaze ortamına katılması sakıncalı.

-Geliyorum. Orada görüşürüz.

Aklına; az sonra yeni biriyle tanışmak üzere randevuya gideceği geldi birden. İptal etmekten başka çaresi yoktu bu durumda. Adamı aradı, uzun çalışlar sonucunda bir ses;

-Alo?

-Alo, merhaba. Buluşma yerine ulaşamadığınızı umut ediyorum.

- Hayır, henüz ulaşamadım. Geciktim mi yoksa? Kusura bakmayın.

- Yok, hayır hayır. Ben buluşmaya gelemeyeceğimi bildirmek için arıyorum zaten.

-Yaa!

-Evet! Gerçekten kusura bakmayın. Eski eşimin halasının ölüm haberini aldım az önce. Haliyle oraya gitmem gerekiyor.

Bunları söylerken neredeyse her kelimesine yüksek tonda kahkahaları eşlik ediyordu.

-Anladım hanımefendi. Siz de çok üzölmüşsünüz, belli oluyor! Dedi adam sitem dolu sesiyle.

-Aaa! Hayır... Hayır! Hahahayyy!

-Benimle dalga geçmek için mi aradınız? İyi günler!

Tamamen yanlış anlamıştı adam ister istemez bu anlamsız kahkahaları. Bu duruma üzölen Sevinç, kahkahalara boğuldu tekrardan. Kahkahalar eşliğinde bir yandan da üzerini değıştirip, siyah bir cenaze elbisesi giymeyi de ihmal etmedi.

Cenaze evine bir an önce ulaşabilmek için apar topar aşağıya indi. Arabasına binerken; yaşlı bir kadının, elinde Pazar çantasıyla yere kapaklandığını gördü. Bu haline acıyarak baktı ve gülümsedi uzun uzun. Bunu gören yaşlı kadın;

-Ayıptır be kızım! Kocaman kadınsın. Anan yaşındaki bir kadına yardım edeceğin yerde gülmeye utanmıyor musun? Yazıklar olsun!

Gelip düştüğü yerden kaldırdı kadıncağızı. Ve gülümsemeler arasında ona veda etti.

-Affedersin teyze!

Cenaze evine ulaştığında, eski eşi kapıda onu bekliyordu.

-Başın sağ olsun Ahmet.

Taziye sözlerini de yine kahkahalar arasına sokuşturdu. Yirmi yıldır alışkındı bu duruma adam. Ama eski eşini buraya çağırarak hata ettiğini daha o, içeriye adımını atmadan anlamış ve pişman olmuştu bile.

"Başınız sağ olsun!"

Altın gününe gelmiş gibiydi. Yüzünde güller açılarak girdi cenaze evine.

“Tövbe tövbe! Bu da neymiş canım böyle?”

“Ekrem boşuna boşamadı bu deliyi.”

“Ne demeye getirdiyse bu karıyı!”

Yüzünde memnuniyetli bir ifade ile ölen kadının kocasına yaklaştı.

-Başınız sağ olsun!

-Sağ olun. Dedi soğukluk içinde.

Her ne kadar Sevinç'in durumunu bilse de ağrına gitmişti kadının tavrı. Karısının cenazesinde böyle bir manzara oldukça canını sıkıyordu.

Ağıt üstüne ağıt yakan kadınların gözleri, kan çanağına döndü. Sevinç ise bunları gördükçe daha çok kahkaha krizine giriyordu. Midesindeki kasılmalar, onu daha da coşturuyordu. Daha fazla kadının bu haline dayanamayan ev sahipleri, Sevinç'i alıp götürmesini istediler Ahmet 'ten.

Kolundan tutup dışarıya çekti Sevinç'i.

-Ne oluyor ya? Bıraksana!

-Yeter yaptığın saçmalıklar. İlaçlarını içmediğin belli.

-Evet, içmiyorum ve bu seni hiç alakadar etmez!

-Bir çocuğumuz var. Unutma!

-Şimdi mi baba olduğun aklına geldi? Beni aldatırken aklın neredeydi ha?

-Konuyu saptırma! Sen deli olduğunı unutup ilaçlarını almıyorsun. Ben bunu soruyorum sana!

-Ya senden boşanmak için az mı uğraştım? Ne yapışkan adamsın sen!

- Kimin yüzünden boşanamıyorduk peki? Gözlerinde, kadına karşı zafer edası taşıyordu.

-Ne alakası var?

-Ne mi alakası var? Yahu sen değil miydin mahkemede katıla katıla gülen? Hâkim dalga geçtiğimizi sandı

da boşanıyordu. Şükret ki hasta olduğunu ortaya çıkardım.

-Hasta sizlersiniz be! O ilaçları içip de hayalet gibi dolaşamam ortalıkta. Hadi iyi günler size!

Çocuk kıyafetleri satan bir iş yerine sahipti Sevinç. Bu durumu, iş hayatını da fazlasıyla etkiliyordu. Bazen huysuz çocuklar gelir, onu giy bunu çıkar hiçbirini beğenmezler ve durmadan ağlardı. Onlar ağladıkça yumuşak kalbi kederlenir, kahkahalar atardı. Müşteriler ona deli gözüyle bakarlardı.

-Gel kızım. Başka yerden alırız sana ciciler. Deli midir nedir?

Bütün bu olup bitenler Sevinç için sıkıntı değildi. O kendisini bu haliyle çok seviyordu. Nasılsa bir gün insanlar onu böyle kabullenmeyi öğreneceklerdi.

Telefonun titreşimiyle irkildi. Telefonu "Hemen aç!" Diyordu. Aceleyle açtı.

-Alo? Oğlum.

-Aloo, Anne!

-Efendim çocuğum?

-Anne, hani sana geçen gün bahsettiğim kız arkadaşım var ya!

-Evet.

-Bu akşam seninle tanıştırmak istiyorum. Müsait misin?

-Tabii ki müsaitim yavrum. Bekliyorum akşam.

-Ama... Şey... Olmaz değil mi?

-Ne olmaz?

-Hiç! Boş ver yaa! Haydi, bye bye!

-Tamam, güle güle oğlum.

Eve gitmeden, akşam için alışveriş yaptı. Misafirler özenle hazırlanmış masaya oturdular. Her şey rayında gidiyordu yemeğin başında. Yemeğin ortalarına gelinmişti ki Kız;

-Biliyor musunuz benim annem ben çocukken ölmüş.

-Yaa! Dedi kadın. Bu sözler her şeyi mahvetmeye yetmişti. Üzüntüsünden kahkahalar atmaya başladı. Kız ise; bu durum karşısında şaşkınlık ve bozuntuyla bakıyordu sevgilisine.

-Ayy! Affedersin tatlım. Tutamadım kendimi.

-Hiç önemli değil efendim.

Kız sinir olmuştu. Havayı yumuşatmak adına oğlu atıldı ortaya.

-Anne biz bir yıldır çıkıyoruz.

-Ah bebeğim benim.

Bu defa sevincinden hüngür hüngür ağlamaya başladı Sevinç. Bu durum şok etkisi yaratmıştı kızda.

-Canım. Annen pek sevinmedi galiba birlikteliğimize.

-Yok, yok öyle değil inan. Anne mutfağa gelir misin bir dakika?

Anne oğul mutfağa geçtiler.

-Ne oldu evladım? Kızı orada yalnız bıraktık. Ayıp olacak.

-Yeterince ayıp oldu zaten anne. Neden böylesin sen? Ne olur yapma artık. Çocukluğumdan beri beni rezil etmekten bıkmadın mı hala?

-Ben... Ne yaptım ki? Kahkaha atmaya başlamıştı tekrardan.

-Hah! Ne mi yaptın? Soruyor musun bir de anne? Şaka mısın sen?

-Canım lütfen! O senin annen. Dedi mutfaktaki gürültüyü duyan kız, kapının eşiğinden.

-Gidiyoruz anne. Mutlu ol! Hep böylesin sen. Değişmeyeceksin. Babam da bu yüzden aldattı seni!

Kız arkadaşını elinden tutup, hoyratça ayrıldı evden.

Hiçbir tepki vermeyen Sevinç, bir süredir içinde zor zapt ettiği kahkahalarını kustu peşlerinden. Sertçe kapanan kapının sesi kaldı yalnızca...

Bir kahve yaptı kendisine köpüklü ve sade, geniş fincanında. Keyifle yudumlamaya başladı. Değişmeyecek tek bir gerçeğe takılıydı: o, kendisini çok seviyordu. Doğal biriydi, içtendi. Sanki o cenazede ağıtlar yakarken gerçekten mi ağlayıp, üzüyorlardı yani? Aslında çoğu sahtekârdı. Rol yapıyorlardı şu veya bu nedenlerle.

Kendiyle gurur duyuyordu. Kendisini çok seviyordu işte! Orta yerde durdu tüm sahiciliği ve doğallığı ile. Güçlüydü! İlaçlarının hepsini klozete döküp, çekti sifonu üzerine. Huzurla ıslandı uzun kirpikleri. Derinden bir oh çekti. Televizyonda kanal kanal gezdi. Komedi filmlerini izledikçe ağladı.

Çalan telefonu “ İster aç ister açma, karar senin Sevinç!” diyordu bu sefer.

-Alo Sevinç Hanım?

-Evet!

-Dünkü davranışmdan dolayı özür dilemek için aradım sizi.

-Ya... Öyle mi?

Ağlamaya başladı hüngür hüngür.

-Durun ama ağlamanız için özür dilemedim ki!

-Mutlu oldum çok. İnanın.

-Yarın müsaitseniz bir kahve içelim mi?

-Olur! Neden olmasın? Dedi ağlamaklı bir sesle.

Karşıdaki ses şaşkıındı. Fakat yine de bu farklı kadını tanımak istiyordu.

-Peki. Çok teşekkür ederim. İyi akşamlar.

- İyi akşamlar. Hoşça kalın.

Gözüne çarpan, sehpanın üzerindeki oğlunun fotoğrafını eline aldı. Defalarca öptü. Bağına bastırdı.

Gülüyor aynı zamanda ağlıyordu.